

Προϋποθέσεις για τὸ θετικὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς (Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἄλλα ἐπειδὴ μονάχα ἡ κατάνυξη καὶ τὰ δάκρυα δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ πείσουν τὸν Θεὸ, νὰ μᾶς δώσει αὐτὰ ποῦ τοῦ ζητοῦμε στὶς προσευχές μας αὐτές, πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ κάποια ἄλλα στοιχεῖα ποῦ χρειάζονται ἀκόμη, γιὰ νὰ ἔχουν θετικὸ ἀποτέλεσμα οἱ προσευχές μας. Ἴδου μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις στὴ συνέ-χεια, ἕξι τὸν ἀριθμό.

α) Όποιος θέλει να πάρει θετική απάντηση στο πρώ-το του αίτημα, που είναι ή συγχώρηση τῶν ἁμαρτημά-των του, πρέπει κι αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅταν προσεύχεται, να συγχωρεῖ τ' ἁμαρτήματα που διέπραξαν εἰς βάρος του οἱ ἄλλοι, καθὼς μᾶς δίδαξε ὁ Κύριος: «ὅταν στέκεστε σὲ προσευχή, ν' ἀφήνετε ὅ,τι διαφορὲς ἔχετε μὲ κάποιον, συγχωρώντας τον, κι ἔτσι να συγχωρήσει καὶ ὁ Πατέ-ρας μας ὁ οὐράνιος καὶ τὰ δικά σας παραπτώματα» (Μάρκ. ια' 25).

β) Όποιος ζητάει να λάβει κάτι ἀπὸ τὸν Θεό, πρέπει να τὸ ζητάει χωρὶς διψυχία καὶ δισταγμὸ ἀλλὰ μὲ στε-ρεὴ καὶ ἀδίσταχτη πίστη, ὅπως μᾶς λέει πρῶτα ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας: «ὅλα ὅσα ζητᾶτε στὴν προσευχή σας μὲ πί-στη, θὰ τὰ λάβετε» (Μάτθ. κα' 22) καί, κατόπιν, ὁ ἀδελφὸθεὸς Ἰάκωβος: «κι ἂν κάποιος ἀπὸ σᾶς ὑστερεῖ σὲ σοφία, ἂς τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεό, που τὴ χαρίζει μὲ ἀ-πλότητα σὲ ὅλους, χωρὶς να περιφρονεῖ κανέναν ἀλλὰ που να τὴ ζητάει μὲ πίστη, δίχως ἀμφιβολία, διότι ὅποιος ἔχει ἀμφιβολίες ὁμοιάζει μὲ τὸ κύμα τῆς θάλασσας, που ὁ ἄνεμος τὸ παρασέρνει καὶ τὸ πηγαίνει πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ· να μὴν ἐλπίζει ποτὲ, πῶς θὰ πάρει κάτι ἀπὸ τὸν Κύριο, ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, δὶγνώμος καὶ ἄστατος σ' ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ζωῆς του» (Ἰακ. α' 5-7).

γ) Όποιος ζητάει, πρέπει να μὴν παρακαλεῖ γιὰ ζη-τήματα που δὲν τὸν συμφέρουν πνευματικά, δηλαδή γιὰ κοσμικὰ πράγματα που προξενοῦν τὶς ἡδονές του, ἀλλὰ να ἰκετεύει γιὰ ζητήματα κατὰ Θεόν, δηλαδή που συμ-φέρουν κι ἐνδιαφέρουν τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Α-κοῦστε καὶ τὸν ὀνειδισμὸ ἐκ μέρους τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, που λέει: «ζητᾶτε κάτι καὶ δὲν τὸ λαμ-βάνετε, διότι τὸ ζητᾶτε μὲ κακὸ σκοπὸ, δηλαδή τὸ ζη-τᾶτε γιὰ να τὸ κατασπαταλήσετε γιὰ τὶς ἡδονές σας» (Ἰακ. δ' 3)

δ) Ὅποιος θέλει νὰ λάβει, ὅσα συμφέροντα γιὰ τὴν ψυχὴ του ζητάει ἀπὸ τὸ Θεό, πρέπει κι αὐτὸς νὰ ἐργάζεται-ται καὶ νὰ κάνει ὅλα ὅσα δύναται καὶ μπορεῖ, σύμφωνα καὶ μὲ τὴν κοινὴ παροιμία, ποὺ λέει «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει»· πρέπει δηλαδὴ νὰ μὴν ἀμελεῖ καὶ νὰ μὴν παραδίνει θεληματικὰ τὸν ἑαυτὸ του πρῶτα στὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες, κι ἔπειτα ζητάει τὴ θεία βοήθεια, διότι δὲν θὰ τὴ λάβει ποτέ, σύμφωνα καὶ μὲ τὸν λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: πρέπει, λοιπόν, πρῶτα νὰ προσφέρει κανεὶς , ὅλα ὅσα μπορεῖ μόνος του, καὶ ὕστερα νὰ παρα-καλεῖ τὸν Θεὸ νὰ ἔρθει βοηθὸς καὶ σύμμαχός του -διότι, ὅταν κάποιος παραδώσει τὸν ἑαυτὸ του μὲ νωθρότητα στὶς ἐπιθυμίες καὶ παραδοθεῖ ἔτσι μόνος του στοὺς ἐ-χθρούς, αὐτὸν ὁ Θεὸς δὲν τὸν βοηθάει οὔτε εἰσακούει τὶς δεήσεις του, διότι πρόλαβε ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὴν ἁμαρτία του ἀποξενώθηκε ἀπὸ τὸν Θεό· γιατί, βέβαια, ὅποιος ἐπιθυ-μεῖ νὰ ἔχει τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, δὲν προδίδει τὸ πρέπον καὶ τὸ ἀρμόζον· κι αὐτὸς ποὺ δὲν προδίδει τὸ πρέπον καὶ τὸ ἀρμόζον, δὲν προδίδεται καὶ δὲν ἐγκαταλείπεται ποτὲ ἀπὸ τὴ θεία πρόνοια καὶ βοήθεια» (Ἀσκητικὰ Διατά-ξεις, κέφ. α΄).

Καί, ἀκριβῶς, γι' αὐτοὺς λέγει ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου Ἡσαΐου: «μὲ ἀναζητοῦν τὴν κά-θε ἡμέρα, κι ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὶς ἐντολές μου, ὡσὰν λαὸς ποὺ ἔπραξε τὸ δίκαιο καὶ ποὺ δὲν ἐγκατέλει-ψε τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ» (Ἠσ. νη΄ 2). Καί, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε μὲ δυὸ λόγια, ὁποῖος θέλει νὰ εἰσακούσει ὁ Θεὸς τὴ δέησή του καὶ νὰ λάβει θετικὴ ἀπάντηση στὸ ζήτημά του, πρέπει νὰ βιάζει τὸν ἑαυτὸ του, ὅσο μπορεῖ, γιὰ νὰ φυλάγει τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ φτάσει στὸ ση-μεῖο νὰ μὴν τὸν κατηγορεῖ ἢ συνείδησή του, ὅτι κατα-φρόνησε ἢ ἀμέλησε κάποιο πράγμα, ποὺ μπορούσε νὰ τὸ κάμει καὶ δὲν τὸ ἔκαμε. Διότι, ὅπως λέει ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «ὅταν ἡ καρδιά μας παύει νὰ μᾶς κατηγορεῖ, τότε ἀποκτοῦμε θάρρος ἐμπρὸς στὸν Θεό, κι Ἐκεῖνος μᾶς δίνει ὅ,τι Τοῦ ζητοῦμε, γιατί ἐκτελοῦμε τὶς ἐντολές Του καὶ κάνουμε ὅλα ὅσα εἶναι ἀρεστὰ σ' Ἐκεῖνον» (Α΄ Ἰωάν. γ΄ 21-22).

Καὶ ὁ μέγας Βασίλειος προσθέτει: «Εἶναι, λοιπόν, ἀπα-ραίτητο, νὰ μὴ μᾶς κατηγορεῖ σὲ τίποτε ἢ συνείδησή μας καὶ, τότε μονάχα, μπορούμε νὰ ἐπικαλούμαστε τὴ θεία βοήθεια» (Ἀσκητ. Διατ., ὁ.π.) Καὶ ὄχι μονάχα, ὅ-ταν κάποιος προσεύχεται γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, πρέπει νὰ κάμνει τὰ καθήκοντά του, ὅσο μπορεῖ καλύτερα, ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση ποὺ κάποιος ἄλλος προσεύχεται γιὰ κείνον, πρέπει κι αὐτὸς νὰ συνεργεῖ προσωπικὰ γιὰ νὰ καρποφορήσει ἢ προσευχῆ, ποὺ γίνεται γιὰ λόγου του.

Αὐτὸ ἀκριβῶς σημαίνει ὁ λόγος τοῦ Ἀδελφοθέου, «πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργούμενη» (Ἰακ. ε΄ 16), τὸν ὅ-ποιο ἐρμηνεύοντας ὁ θεῖος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέ-γει: «Πράγματι, πολὺ ἰσχύει ἡ δέηση τοῦ δικαίου, εἴτε χάρη στὸν δίκαιο ποὺ τὴν κάνει, εἴτε καὶ χάρη σ' ἐκεῖνον ποὺ ζητάει ἀπὸ τὸν δίκαιο νὰ τὴν

πραγματοποιήσει· διό-τι, ἀπὸ μὲν τὴν πλευρὰ τοῦ δικαίου ποὺ γίνεται ἡ δέηση, αὐτὴ δίνει θάρρος νὰ παρουσιαστεῖ καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ Κεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ εἰσακούσῃ τὰ αἰτήματα τῶν δι-καίων, ἐνῶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐκείνου ποὺ ζητάει ἀπὸ τὸν δίκαιο νὰ κάμῃ γι' αὐτὸν τὴ δέηση, τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν κακία καὶ νὰ ἐγκολπωθεῖ πάλι τὴν διάθεση γιὰ ἐνάρετο βίον» (Ε' ἐκατ. περὶ θεολο-γίας, κέφ. πδ').

Καὶ ὁ ἴδιος πάλι, σὲ ἄλλο σημεῖο, λέει: «Εἶναι πράγματι δεῖγμα μεγάλης νωθρότητας, γιὰ νὰ μὴν πῶ παραφροσύνης, νὰ ἐπιζητεῖ κανεὶς τὴ σωτηρία του μὲ τὶς δεήσεις τῶν δικαίων, ἐνῶ ἡ διάθεσή του στρέ-φεται πρὸς τὶς τέρψεις, καὶ νὰ ζητάει τὴ συγχώρηση ἐκείνων τῶν ἁμαρτημάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα σπιλώνεται μὲ δικὴ του διάθεση καὶ ἐνέργεια. Πρέπει, λοιπόν, νὰ μὴν ἀφήνῃ ἀνενεργὴ καὶ ἀκίνητη τὴ δέηση τοῦ δικαίου..., ἀλλὰ νὰ τὴν ἐνεργοποιεῖ καὶ νὰ τὴν ἰσχυροποιεῖ, δίνον-τάς της φτερὰ μὲ τὶς δικές του ἀρετές» (ὁ.π., κέφ. πγ').

ξ) Ὅποιος θέλει νὰ εἰσακούσῃ ὁ Κύριος τὸ αἶτημά του, πρέπει νὰ μὴ λιποψυχάει οὔτε νὰ θλίβεται καὶ νὰ στενοχωριέται, ὅταν προσεύχεται, ἀλλὰ νὰ προσμένει μὲ ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία, κι ἄς περνάει ἀρκετὸς καιρὸς ἀναμονῆς. Ἔτσι καὶ ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ προσμένουμε ὑπομένοντας καὶ προσκαρτερώντας στὴν προσευχή, χωρὶς νὰ στενοχωριόμαστε καθόλου, μᾶς ἀ-ναφέρει στὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιο τὴν παραβολὴ τῆς χήρας, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονὴ τῆς ἔ-πεισε στὸ τέλος τὸν ἄδικο δικαστὴ νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὸ δίκιο τῆς. «Καὶ τοὺς ἔλεγε καὶ τὴν παραβολὴ αὐτὴ, γιὰ τὸ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσεύχονται καὶ νὰ μὴν ἀπο-κάμουν» (Λούκ. ιη' 1).

Ἔχουμε, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, καὶ τὸν λόγο τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ποὺ λέει ὅτι μπο-ρεῖ στὴ δέησή σου πολλὰς φορὲς νὰ ζητήσεις τὰ πνευματικῶς συμφέροντα, ὅμως δὲν ἐπέμεινες ἀρκετά. Διότι, ὅ-πως εἶναι γραμμένο, «μὲ τὴν ὑπομονὴ σας θὰ σώσετε τὶς ψυχές σας» (Λούκ. κα' 19). Καί, «ὅποιος ὑπομένει ὡς τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθεῖ» (Μάτθ. ι' 22). Ἔχουμε γι' αὐτὸ τὸ θέμα παράδειγμα τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ ἦταν νέος, ὅταν προσεκλήθη ἀπὸ τὴν Ἀσσυρία νὰ πάει στὴν Παλαιστίνη, καὶ εἶχε λάβει μάλιστα καὶ ὑπόσχεση ἀπὸ τὸ Θεό, πὼς θὰ πληθυνθεῖ τὸ σπέρμα τῆς γενιᾶς του ὅπως τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ, εἶδε νὰ πραγματοποιεῖται ἡ παραπάνω ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ μόλις στὰ ἑκατὸ χρόνια τῆς ἡλικίας του! Ἐπίσης, καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰσα-άκ, ὁ ὅποιος παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ χαρίσῃ τέ-κνα ἀλλὰ ἡ δέησή του εἰσακούστηκε μόλις ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια!

Ὁ μέγας Βασίλειος σὲ συμβουλεύει: «μιμήσου, λοιπόν, καὶ σύ, ἀδελφέ μου, αὐτοὺς τοὺς Πατρι-άρχες καὶ τὴν πίστη τους· καὶ ἂν περάσῃ κι ἓνας χρό-νος, τρίτος ἢ τέταρτος ἢ περισσότερα χρόνια δίχως νὰ λάβῃς τὸ αἶτημά σου, μὴν ἀφήνῃς τὴν προσευχή ἀλλὰ νὰ ἐπιμένῃς μὲ πίστη, ἐργαζόμενος πάντα τὸ ἀγαθόν». Καὶ ὁ ἀββᾶς

Μακάριος προσθέτει: «ὅποιος δὲν βλέπει νὰ εἰσακούεται γρήγορα ἢ δέησή του ἀλλὰ ν' ἀναβάλλεται ἀπὸ τὸν Θεό, αὐτὸς αἰσθάνεται πιδ φλογερὴ τὴν ἐπιθυμία τῆς προσευχῆς· καὶ ὅσο πιδ πολὺ μακροθυμεῖ ὁ Θεός, δο-κιμάζοντάς μας στὸν πόνο, τόσο πιδ πολὺ ἔντονα ὀφείλει ὁ προσευχόμενος νὰ ἐπιμένει, ζητώντας τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ» (Σειρὰ στὸ Κατὰ Ματθαῖον, κέφ. ζ').

ς) Καὶ τελευταῖον· ὅποιος θέλει νὰ ἐπιτύχει τὸ αἶτημα τῆς προσευχῆς του, πρέπει πάντοτε νὰ εὐχαριστεῖ τὸν Θεό, εἴτε λάβει γρήγορα ἐκεῖνο πὸν ζητά εἴτε καὶ ἀργό-τερα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει: «τὰ αἰτήματά σας νὰ τ' ἀπευθύνετε στὸ Θεὸ μὲ προσευχὴ καὶ δέηση, πὸν θὰ συνοδεύονται ἀπὸ εὐχαριστία» (Φιλιπ. δ' 6). Ἐπειδὴ, πολλὰς φορές, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς δίνει γρήγο-ρα ἐκεῖνο πὸν τοῦ ζητοῦμε, ἢ γιατί ξέρει πὸς θὰ χάσου-με αὐτὸ πὸν θὰ μᾶς χαρίσει καί, γι' αὐτὸν τὸ λόγο, θὰ τιμωρηθοῦμε περισσότερο, ἀφοῦ ἀθετήσαμε τὸ χάρισμά του καὶ τὴ δωρεὰ του· ἢ, γιατί, γνωρίζοντας πὸς μόλις λάβουμε τὸ αἶτημά μας θὰ πάψουμε νὰ προσευχόμαστε.

Γι' αὐτὸ ἀναβάλλει τὸ ζήτημά μας καὶ δὲν τὸ πραγμα-τοποιεῖ, θέλοντας καὶ προνοώντας νὰ τὸν παρακαλοῦμε πάντοτε καὶ νὰ βρισκόμαστε κοντά του μὲ τὴν προσευ-χή· ἢ, ἀκόμη, γιὰ νὰ φανεῖ ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὸν Θεὸ ἢ καὶ γιὰ ἄλλους λόγους πὸν ἔχει ὁ Θεός, ἀκατανόητους βέβαια σ' ἐμᾶς ἀλλὰ δίκαιους, πὸν ἀπο-βλέπουν πάντοτε πρὸς τὸ πνευματικὸ συμφέρον μας. Τὰ βεβαιώνει ὅλα αὐτὰ καὶ ὁ βαθὺς θεολόγος καὶ πράγματι μέγας Βασίλειος, μὲ ὅσα γράφει στὸ ἀ' κεφάλαιο τῶν Ἀσκητικῶν του Διατάξεων, ὅπου συμπερασματικά μᾶς λέγει: «Γνωρίζοντας, λοιπόν, ὅλα αὐτά, εἴτε πιδ γρήγορα εἰσακουστοῦμε καὶ λάβουμε εἴτε πιδ ἀργά, ἄς παραμεί-νουμε πάντοτε μὲ εὐχαριστίες στὸν Κύριο, διότι ὅλα ὅσα κάνει ὁ Δεσπότης τὰ κάνει πάντοτε οἰκονομώντας τὴ δι-κὴ μας σωτηρία· καὶ νὰ μὴν λιποψυχοῦμε, σταματών-τας τὶς προσευχὰς καὶ τὶς δεήσεις».

Καὶ τί λέω; Εἴτε λά-βουμε ἀπ' τὸν Θεὸ εἴτε δὲν λάβουμε τὰ αἰτήματά μας, ἐ-μεῖς πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε πάντοτε καὶ νὰ ἐπιμέ-νουμε κρούοντας τὴ θύρα τοῦ Θεοῦ καὶ ζητώντας πάλι καὶ πάλι μὲ τὴν προσευχή μας· διότι μᾶς ἀρκεῖ καὶ τοῦτο τὸ μέγα χάρισμα πὸν λαβαίνουμε, δηλαδὴ τὸ ὅτι ἀξιωνό-μαστε νὰ συνομιλοῦμε μὲ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ νὰ παρα-μένουμε ἐνωμένοι μ' Ἐκεῖνον ὅταν προσευχόμαστε. Ἐ-τσι μᾶς λέει καὶ ὁ χρυσὸς κάλαμος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, μὲ κομψότητα καὶ γλαφυρότητα, γράφοντας τὰ παρακάτω: «μεγάλον ἀγαθὸ ἡ προσευχή, ὅταν γίνεται μὲ διάνοια καθαρὴ καὶ χαρούμενη, κι ὅταν μάθουμε τοὺς ἑαυ-τούς μας νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ πάντοτε: ὄχι μονάχα ὅταν λαβαίνουμε τὰ αἰτήματα τῆς προσευχῆς, μὰ κι ὅταν δὲν τὰ λαβαίνουμε.

Διότι, ἄλλοτε μὲν μᾶς δίνει κι ἄλλο-τε δὲν μᾶς δίνει· ὡστόσο, καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις εἶσαι κερδισμένος, ἀφοῦ εἴτε λάβεις εἴτε δὲν λάβεις, ἤδη ἔχεις λάβει

καὶ μὴ λαμβάνοντας· κι ὅταν ἐπιτύχεις τὸ ζητού-μενο κι ὅταν δὲν τὸ πετύχεις· ἦσουν τυχερὸς κι ὅταν δὲν τὸ πέτυχες, ἐπειδὴ μερικὲς φορές τὸ νὰ μὴ λάβεις τὸ αἴ-τημά σου εἶναι ἐπωφελέστερο· διότι, ἂν δὲν ἦταν πρὸς τὸ συμφέρον μας τὸ νὰ μὴν τὸ λάβουμε, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸ ἔδινε ὅπωςδήποτε. Καὶ τὸ νὰ μὴν πετυχαίνουμε κάτι, ὅ-ταν καταλήγει πρὸς τὸ συμφέρον μας, εἶναι ὄντως ἐπι-τυχία» (Εἰς Ἀνδριάντας, λόγ. α΄ καὶ Περὶ εὐχῆς, τόμ. ζ΄). Ἀνάλογα ἔγραψε καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, πού μᾶς παρέδωσε τὴν οὐράνια Κλίμακα: «νὰ μὴ λές, πὼς περνᾷς πολλὴ ὥρα στὴν προσευχή, δίχως νὰ κατορθώσεις τίπο-τε, γιατί ἤδη ἔχεις κάτι κατορθώσει· διότι, ποῖο ἄλλο ἀγαθὸ θὰ μπορούσε νὰ βρεθεῖ καλύτερο ἀπ’ τὸ νὰ βρίσκε-σαι κοντὰ στὸν Κύριο καὶ νὰ ‘σαι μὲ τὴν προσευχὴ ἐκεῖ, ἀδιαλείπτως, περιμένοντας τὴν ἔνωση μ’ Ἐκεῖνον;»

Ἄν, λοιπόν, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, συμφωνεῖτε μὲ ὅλα ὅσα εἶπαμε πιὸ πάνω καὶ προσφέρετε στὸν ἅγιο Θεὸ τὶς προσευχὲς, πού περιέχονται σὲ τοῦτο τὸ βιβλίο ἐδῶ, ἐγὼ σᾶς πληροφορῶ πὼς θὰ πλουτίσετε τὶς ψυχές σας μὲ πί-στη ἀκλόνητη, μὲ βέβαιη ἐλπίδα, μὲ ἀγάπη ἀνόθευτη, μὲ συγχώρεση τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἀπαλλαγὴ τῶν ὀρατῶν καὶ τῶν ἀοράτων κακῶν, τὴν ἀπόλαυση τῶν αἰτημάτων σας, τὴ λύτρωση ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῶν δαιμόνων καὶ τὴν ἐπικοινωνία καὶ ἔνω-ση μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἀγγέλους του· ἐπειδὴ, κατὰ τὸν χαριτώνυμο καὶ χρυσόστομο κήρυκα τῆς προσευχῆς: «ὅταν ἀληθινὰ συνομιλοῦμε στὴν προσευχὴ μὲ τὸν Θεό, τότε γινόμαστε ἕνα μὲ τοὺς Ἀγγέλους» (Λόγος Περὶ Προσευχῆς). Καὶ μ’ ἕνα λόγο, θέλω νὰ σᾶς πῶ, ὅτι μὲ τὶς θεῖες τοῦτες προσευχὲς θ’ ἀπολαύσετε ἕνα σωρὸ ἀγαθὰ, μία ἀπέραντη θάλασσα ἀπὸ θησαυρούς, πλῆθος ἀπὸ καλά, ὀλόκληρη θημωνιὰ ἀπὸ ἀρετές, ἀτελείωτη σειρὰ χαρισμάτων καὶ ὄριμους καρποὺς πνευματικῆς ὠφελείας.

Πηγή: agiazoni.gr